

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-426/19-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlangi Fellner, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, zastupan po opunomoćeniku _____ dipl. iur., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Medulin, Centar 223, Medulin, zastupana po opunomoćeniku _____ odvjetnici _____ radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 10. listopada 2019.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/17-11/08, urbroy: 376-05-3-19-24 od 5. srpnja 2019. godine.

II. Nalaže se tužitelju Hrvatskom Telekomu d.d., Zagreb, da zainteresiranoj osobi Općini Medulin naknadi trošak upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 15 dana od dana primitka ove presude.

III. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika, pod točkom I. izreke, utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator i da ima pravo puta na nerazvrstanim cestama navedenim u Odluci Općinskog vijeća o nerazvrstanim cestama na području Općine Medulin objavljenoj u Službenom glasniku (br. 10/18. od 21. prosinca 2018.) sa detaljnim tabličnim i grafičkim prikazom katastarskih čestica o nerazvrstanim cestama na području Općine Medulin, koja je sastavni dio ovog rješenja, koje nerazvrstane ceste su u vlasništvu Općine Medulin i na kojim HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta broj: 27/17 (dalje: Elaborat) i koje koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI. Količinu i vrstu EKI iz točke I. ovog rješenja čine trase kabelaške kanalizacije te trase EKI vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedeni u Elaboratu (II). Utvrđuje se godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz ovog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji zemljišno – knjižnog odjela Pula ili podredno Odjelu za katastar nekretnina Pula, dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina

obračuna određenim u članku 6. i 7. stavak 1. – 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“, broj: 152/11., 151/14. i 95/17.) (III). Utvrđuje se da Općina Medulin ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz ovog rješenja od 2. siječnja 2017. godine (IV). Obvezuje se HT u roku od osam dana od primitka ovog rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti HAKOM-u i Općini Medulin (V). Obvezuje se HT u roku od deset dana od primitka ovog rješenja platiti Općini Medulin naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu, drugu i treću godinu i dostaviti dokaz o uplati naknade. Svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta plaća se u roku od osam dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena (VI). Obvezuje se Općina Medulin omogućiti HT-u ostvarivanje prava puta na nekretninama iz ovog rješenja.

Tužitelj tužbom pobija navedeno rješenje tuženika iz svih zakonom propisanih razloga navodeći da je nadležnost tuženika propisana člankom 12. Zakona o elektroničkim komunikacijama, koji, između ostalog, u stavku 1. točka 11. propisuje da je tuženik nadležan za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Stvarna nadležnost tuženika propisana je zakonom i ne može se prenijeti na stranke u postupku, a što je tuženik u osporenom rješenju upravo učinio prenijevši nadležnost donošenja odluke o visini naknade za pravo puta na tužitelja kao infrastrukturnog operatora. Članak 5. stavak 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“, broj: 152/11., 151/14. i 95/17.) propisuje da će tuženik za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta. Poziva se na odredbe članka 17. stavak 1. i stavak 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj: 47/09.) koje citira te smatra da je navedenim postupanjem tuženik počinio bitnu povredu odredbi upravnog postupka prenijevši utvrđivanje parametara za utvrđivanje naknade za pravo puta na tužitelja kao infrastrukturnog operatora, koji je stranka u postupku, a koje stajalište je, uzevši u obzir navedene zakonske i podzakonske norme, zauzeo i Visoki upravni sud Republike Hrvatske u svojim presudama, poslovni broj: UsII-234/18 i UsII-321/18. Predlaže usvojiti tužbeni zahtjev i poništiti osporeno rješenje tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je osporeno rješenje doneseno po zahtjevu Općine Medulin temeljem odredbe članka 28. stavak 6. i članka 29. stavak 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, broj: 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., dalje: ZEK) te odredbe članka 5., 6. i 7. stavak 2. – 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“, broj: 152/11., 151/14. i 95/17., dalje: Pravilnik). Ističe da se pri donošenju osporenog rješenja držao stavova Visokog upravnog suda iznesenih u nizu presuda, npr. UsII-326/18; UsII-173/19 itd., dok zauzeta stajališta u presudama na koje se poziva tužitelj, UsII-234/18 i UsII-321/18 odstupaju od svih dosadašnjih stavova navedenog suda, obzirom da je sud u nekoliko desetaka presuda prije i nakon donošenja citiranih presuda izrazio svoje drugačije stavove i potvrdio način na koji tuženik rješava predmete utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, pa je tuženik pri donošenju osporenog rješenja postupio upravo u skladu sa izraženim stavovima suda. Smatra da su tužbeni navodi tužitelja o tome da je tuženik prenio na tužitelja svoju nadležnost za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba, kao i utvrđivanje visine naknade za pravo puta u potpunosti neosnovani i neutemeljeni jer je u osporavanom rješenju tuženik točno i precizno odredio parametre na temelju kojih se obračunava naknada za pravo puta. Infrastrukturni operator je utvrđen na temelju izjava tužitelja od 10. veljače 2017. godine te izvoda iz poslovnih knjiga od 15.

veljače 2017. godine, a količina i vrsta elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme (EKI) je utvrđena u Elaboratu o pravu puta broj 27/17 i to na svakoj pojedinoj katastarskoj čestici, što je vidljivo iz Tablice 1 koja je sastavni dio Elaborata. Visina naknade za pravo puta je utvrđena na način da je za svaku pojedinu katastarsku česticu na kojoj se nalazi EKI utvrđena vrsta nekretnine, a što je vidljivo iz posjedovnih i vlasničkih listova koji su sastavni dio Elaborata za pravo puta i Tablice 1. Iznos naknade i način obračuna naknade za svaku pojedinu vrstu nekretnine propisani su člankom 6. i 7. stavcima 1. – 4. Pravilnika, kako je navedeno u izreci osporenog rješenja, a vlasništvo Općine Medulin utvrđeno je iz javnih isprava koje ovlaštene pravne osobe izdaju o činjenicama o kojima vode službenu evidenciju u skladu s člankom 159. ZUP-a, što potvrđuje i stav Visokog upravnog suda Republike Hrvatske u presudi UsII-72/17, pa su svi parametri za utvrđivanje visine naknade za pravo puta utvrđeni u postupku i navedeni u osporenom rješenju, poradi čega se nikako ne može zaključiti da je tuženik svoju stvarnu nadležnost prenio na tužitelja kao stranku u postupku. Navodi da je tablica iz osporenog rješenja (popunjena sa svim potrebnim podacima i utvrđenim parametrima za obračun) razmijenjena između tužitelja i Općine Medulin tijekom postupka, što je i razvidno iz spisa. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan.

Zainteresirana Općina Medulin u odgovoru na tužbu ističe pogrešnom tvrdnju tužitelja da je tuženik na istog kao infrastrukturnog operatora prenio nadležnost donošenja odluke o visini naknade za pravo puta, pri čemu se poziva na odredbe Zakona o elektroničkim komunikacijama, kao i odredbe Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta, konkretno članak 5. stavak 3. Pravilnika, članak 6., članak 7. stavak 1. – 4., koje odredbe i citira. Smatra da je tuženik bio ovlašten od tužitelja prikupiti sve potrebne podatke i dokumente o njegovoj EKI, te su po pribavi svih potrebnih podataka i dokumenata parametri za utvrđivanje visine naknade za pravo puta nedvojbeno utvrđeni već odredbom članka 7. Pravilnika, kojom je točno propisan način obračuna visine naknade za pravo puta. Nadalje, pod točkom I. izreke osporenog rješenja tuženik je nedvojbeno utvrdio na kojim nekretninama tužitelj ima pravo puta, a kada se te nekretnine uvrste u Tablicu 1, onda se s obzirom na odredbu članka 7. Pravilnika nedvojbeno može utvrditi visina naknade za pravo puta, što je potvrdio i sam tužitelj kada je u e-mailu od 18. srpnja 2019. naveo: „Obavještavamo vas da je HT izvršio obračun godišnje naknade za pravo puta sukladno nalogu i podacima iz priložene tablice koju je HAKOM dana 10. srpnja 2019. dostavio HT te da godišnja naknada iznosi 400.816,14 kn, s početkom plaćanja od 2. siječnja 2017. godine.“ . Presude na koje se poziva tužitelj predstavljaju iznimke i odstupaju od do sad već ustaljene prakse Visokog upravnog suda Republike Hrvatske kojom su tužbeni zahtjevi tužitelja odbijeni kao neosnovani, npr. presude poslovni broj: UsII-408/18; 407/18; 395/18 itd., te je isti sud prije i nakon donošenja presuda poslovni broj: UsII-234/18 i UsII-321/18 potvrdio dosadašnju praksu tuženika. Da je osporeno rješenje tuženika zakonito potvrđuje i zaključak o pravnom shvaćanju sjednice sudaca Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, broj: 6 Su-497/19-3 od 17. rujna 2019. (citira isti). Predlaže odbiti tužitelja uz naknadu troškova upravnog spora i to sastava odgovora na tužbu od 2.500,00 kn uz pripadajući PDV od 625,00 kn.

U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS) odgovori na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljeni su tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Osporeno rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 12. stavak 1. točka 11. te članka 28. stavak 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, broj: 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., dalje: ZEK).

Odredbom članka 12. stavak 1. točka 11. ZEK-a propisana je nadležnost tuženika za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Prema odredbi članka 28. stavak 6. istog Zakona, upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine pred tuženikom može pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI izgrađenu na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavak 1. Zakona, kao i utvrđivanje količine i vrste ove infrastrukture te visine o naknadi za pravo puta za tu EKI. Prema odredbi članka 29. istog Zakona, stavak 1., propisano je da se za pravo puta na općem dobru i na nekretninama iz članka 27. stavak 1. ovog Zakona, plaća naknada za pravo puta iz članka 28., a izračun i visina naknade te način plaćanja naknade propisuje Pravilnik kojeg donosi vijeće Agencije, pri čemu visina naknade mora predstavljati pravičan razmjer između prava vlasnika nekretnina i interesa operatora elektroničkih komunikacijskih usluga te javnog interesa za razvoj tržišta elektroničkih komunikacija. Prema stavku 2. istog članka naknada za opće dobro i nekretnine u vlasništvu Republike Hrvatske te jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave plaća se godišnje, po četvornom metru zemljišta koje se upotrebljava za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu iz članka 27. stavak 5. ovog Zakona, a utvrđuje se jednoznačno za pojedinu vrstu nekretnina ili za opće dobro, na cijelom području Republike Hrvatske.

Prema ocjeni ovog Suda, tuženik osporenim rješenjem kojim je odredio parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta, nije povrijedio pravila o stvarnoj nadležnosti te nije prenio nadležnost na tužitelja, koji je stranka u postupku, slijedom čega nije osnovan prigovor povrede odredbe članka 12. ZEK-a u vezi s člankom 17. stavak 1. i 2. ZUP-a. Tuženik je u okviru svoje zakonske ovlasti, izrekom osporenog rješenja riješio pravilno ovu upravnu stvar, s obzirom da su u izreci istog rješenja dani jasni i konkretni parametri za utvrđivanje visine naknade za pravo puta za nekretnine koje su predmetom ovog postupka, a koji proizlaze iz priloga koji su sastavni dio osporenog rješenja i jasnih odredbi članka 7. stavak 2. – 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“, broj: 152/11., 151/14. i 95/17., dalje: Pravilnik). Naime, prema odredbama ovog Pravilnika visina naknade za pravo puta se izračunava prema površini zemljišta koja se koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje EKI, a tužitelj nesporno, raspolaže sa svim podacima o površinama zemljišta potrebnim za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje EKI, za koje je dužan plaćati naknadu, a koje su unesene u Elaborat koji je sam izradio i koji je sastavni dio osporenog rješenja. Osim toga, odredba članka 7. stavak 2. – 4. Pravilnika daje formulu za izračun svake od površina za koje se plaća naknada.

Sukladno svemu navedenom, prema ocjeni ovog Suda, u ovoj upravnoj stvari, obzirom na narav i vrstu odluke kojom se utvrđuje infrastrukturni operator i naknada za pravo puta za korištenje EKI na nekretninama kojima upravlja ili su u vlasništvu Općine, sadržaj izreke osporenog rješenja ima sve elemente temeljem kojih se nedvojbeno može utvrditi visina naknade, pa nije povrijeđena odredba članka 12. Zakona.

Naposljetku, zaključkom o pravnom shvaćanju sa sjednice sudaca Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, broj: 6 Su-497/19 od 17. rujna 2019. godine utvrđeno je da u primjeni članka 27. i 28. ZEK-a tuženik može rješenjem utvrditi sve parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta koji je sastavni dio rješenja. Stoga pozivanje tužitelja na naprijed navedene presude ovog Suda od 16. siječnja i 20. veljače 2019., nije od utjecaja na drugačije rješenje ove upravne stvari.

S obzirom na sve navedeno, ovaj Sud ocjenjuje tužbeni zahtjev tužitelja neosnovanim, slijedom čega je odlučeno kao pod točkom I. izreke presude, temeljem odredbe članka 57.

stavak 1. ZUS-a, a odluka o objavi presude utemeljena je na odredbi članka 14. stavak 8. ZEK-a.

Odluka o troškovima ovog upravnog spora (točka II. izreke) donesena je na temelju odredbe članka 79. stavak 4., na zahtjev zainteresirane osobe i odnosi se na sastav odgovora na tužbu (Tbr. 23. t. 3.) uz pripadajući PDV od 25% (Tbr. 42.), ili ukupno 3.125,00 kn.

U Zagrebu, 10. listopada 2019.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čačić, v.r.

Za točnost otpisala – ovlaštena službenik

Tanja Nemčić